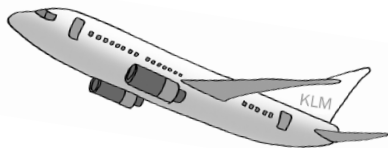

HOOFDSTUK 1

Het is nog vroeg in de ochtend als Mette zingend de trap af loopt, op de voet gevolgd door Bas, haar jongere broertje. Halverwege de zin struikelt ze in de gang over haar koffertje en stopt het Franse liedje ‘Aux Champs-Élysées’.

Bas verandert de songtekst meteen in: ‘O, dat was m’n teen.’

Mette blijft op de onderste trede van de trap zitten en vouwt haar handen om haar voet heen. Ze bijt op haar onderlip. Nee, ze gaat niet huilen.

Daar is ze te oud voor, maar wat doet het zeer!

Bas kruipt naast Mette op de trap en kijkt met grote ogen naar zijn gewonde zus. ‘Als het maar niet gebroken is,’ zegt hij.

‘Ben je. Natuurlijk niet. Het doet alleen even heel erg pijn.’

‘Als het toch gebroken is, mag ik dan in jouw plaats mee naar Parijs?’

Mette kijkt nog eens naar haar voet. ‘Het is niet gebroken, en anders ga ik met gebroken tenen naar Parijs. Het is veel en veel te leuk om niet te gaan. Daarbij ben jij nog geen twaalf, én jij gaat al op voetbalkamp.’ Ze draait zich om naar Bas die haar beduusd aankijkt. Ze weet dat ze haar kleine broer overrompeld heeft met haar spraakwaterval. Dat is misschien niet eerlijk, maar kleine

broertjes kunnen soms zulke domme dingen zeggen.

Bas trekt aan haar mouw. ‘Hoe laat gaan we weg?’ vraagt hij.

‘Je bedoelt, hoe laat ga jij naar de VBB?’ Mette wrijft nog één keer over haar tenen en doet haar sneakers aan.

‘VBB?’ Bas kijkt haar verbaasd aan.

‘Voetbal Vakantie Bus, slimpie.’

‘O, bedoel je dat. Maar vliegen naar Parijs is vast nóg leuker. Niemand uit mijn klas gaat naar Parijs.’

‘Jij mag als je twaalf bent ook met mama mee als die moet werken, maar je bent nu zeven, dus je moet nog even wachten.’

Bas rekent op zijn vingers uit hoeveel jaar dat nog is.

Mette zet intussen haar koffertje weer overeind.

‘En jouw voetbalvakantieweek is al twee maanden geleden geboekt. Daarom ga ik met mama mee. Anders moest ik deze week alleen thuisblijven.’

‘Nou ja, alleen? Papa is er ook nog.’

‘Maar die moet vandaag gewoon werken en ik word te oud om mee te gaan naar het revalidatiecentrum. Nee, dan is Parijs een veel betere oplossing.’

De vader van Mette en Bas is medisch instrumentmaker bij Heliomare, een groot revalidatiecentrum. Hij ontwerpt en maakt protheses voor mensen die een arm of een been missen. Bijvoorbeeld door een ongeluk. Mette vond het altijd heerlijk om in de vakanties een dagje mee te gaan, te

knutselen, of zelfs te helpen bij de reparaties van de kunstbenen. De laatste tijd vindt zij zichzelf er een beetje te groot voor en spreekt ze liever via Hyves iets af met haar vriendinnen of zit ze op Facebook.

Nee, dan het beroep van hun moeder. Stewardess. Dán heb je het pas goed voor elkaar. Lekker over de hele wereld vliegen. Overal op aarde kunnen rondlopen. De meest vreemde culturen bekijken en leuke cadeautjes kopen die je in Nederland niet kunt vinden. Altijd weer beleef je van alles en nog wat. Net als de eerste keer dat Mette mee mocht. Ze kreeg toen als verjaardagscadeau een vijfdaagse reis naar Peking. Ze moet een beetje lachen als ze eraan terugdenkt. Dat was me het reisje wel. Jan, de captain, had zijn zoon Jort meegenomen

en met z'n vieren beleefden ze spannende avonturen in de Verboden Stad en bij de Chinese Muur. Gelukkig kon ze het prima vinden met Jort en werden ze vrienden. Na de reis zijn ze uit elkaar gegaan met de belofte in de toekomst weer eens samen op reis te zullen gaan. En dat is nu precies wat er vandaag gaat gebeuren.

Mettes trekkarretje staat al sinds gisteren klaar met een paar leuke setjes kleding, een tasje met haar toiletartikelen en natuurlijk haar reisdagboek.

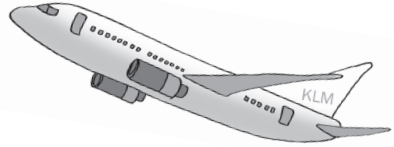
'Mette!' klinkt mama's stem van boven. 'Ben je klaar?'

'Wat een vraag, mam. Ik zit al eeuwen op jou te wachten.'

'Stop daar maar mee, *mademoiselle*, als jullie even opzij stappen, kan ik erlangs en kunnen we gaan. Hoe staat het met de taxi?'

Mette kijkt om en ziet een charmante stewardess de trap af komen. Ze vindt het nog altijd stoer zoals haar moeder eruitziet. Klaar om de wereld in te trekken. En deze keer mag ze weer mee. Toppie!

HOOFDSTUK 2

Nadat ze Bas bij het voetbalveld en de bussen hebben afgeleverd en uitgezwaaid, gaat de ‘taxi’ met papa achter het stuur verder richting Schiphol. Aan de zijkant van het bemanningencentrum vindt papa nog net één plekje, maar meer heb je niet nodig voor één auto, zegt papa altijd. Mama tilt de kleine koffer uit de auto.

Mette zwaait naar mama en staat al klaar om weg te spurten.

‘Hé, snelheidsmaniak, wacht eens. Eerst even de auto afsluiten.’

Als mama naar het bemanningencentrum loopt, gaat Mette met haar vader het stationsgebouw van Schiphol in op weg naar de incheckmachines. Ze zwaait nog een laatste keer naar haar moeder.

‘Tot zo, mam.’

En weg is mama, de draaideuren door. Mette weet precies wat mama nu gaat doen. Ze moet haar paspoort scannen in de computer, haar koffer wegbrengen, zakgeld ophalen voor de dagen dat ze op reis is en natuurlijk moet ze even kennismaken met de rest van de bemanning. Dit reisje naar Parijs wordt speciaal voor journalisten georganiseerd. Een chartervlucht heet dat. De journalisten moeten de aankomst van de Tour de France verslaan. Er gaan veel camera’s mee en zelfs auto’s

Het bemanningencentrum is een deel van Schiphol waar alle piloten, stewards en stewardessen naartoe gaan voor ze met hun reis beginnen. Daar maken ze kennis met elkaar, want ze kennen elkaar lang niet altijd. Bij de KLM werken meer dan 9000 stewards en stewardessen.

Een charter is een gehuurd vliegtuig. Vooral reisbureaus charteren (huren) een vliegtuig. Maar ook bedrijven en instellingen kunnen vliegtuigen huren. Bij de KLM gaan er wel KLM-piloten, -stewards en -stewardessen mee.

en motoren. Dat past allemaal gemakkelijk in de Boeing 747. Mette en Jort boffen maar met zo'n reisje.

Mette is best een beetje zenuwachtig. Nog even en dan zal ze Jort weer zien. Zou hij nog net zo aardig zijn? Ze kijkt in de grote vertrekhal om zich heen, maar ziet geen bekenden. Dan maar verder naar de incheckmachines.

De vorige keer liep mama nog mee en werd Mette aan een balie door een grondstewardess ingecheckt. Nu heeft ze haar tickets thuis al uitgeprint. Dat is lekker gemakkelijk. Ze hoeft alleen nog maar haar paspoort te laten controleren en de instapkaart op te halen. Daarop staat haar stoelnummer. Deze keer mag ze het met een machine proberen.

Allez, on y va!

Met papa die achter haar staat, voert ze alle opdrachten uit die op het scherm verschijnen. Ze scant haar paspoort en inderdaad komt er uiteindelijk een prachtige instapkaart met een stoelnummer erop tevoorschijn. Triomfantelijk draait Mette zich om, om de kaart aan haar vader te laten zien en botst daarbij tegen een lange jongen op.

‘Kun je niet uitkijken?’ Een boze stem galmt door de vertrekhal.

‘Sorry. Ik zoek eigenlijk m’n...’ Halverwege de zin stokt Mette. Ze kijkt nog eens goed. ‘Jort? Ben jij het?’ Ze staart een beetje ongelovig naar de lange jongen.

‘Hé, Mette. Ik had je bijna niet herkend. Wat heb je met je háár gedaan?’

‘Gestyled. Vorige week. Cool, hé? En lekker gemakkelijk in het onderhoud. Zo ben ik bijna normaal.’

‘Nou ja, normaal... Ik hoop niet dat je echt normaal bent geworden, want dan blijf ik thuis. Het was wel een redelijk ábnormaal reisje dat we in China maakten.’

‘Zo bedoel ik het ook helemaal niet, maar die kroeskrullen, daar kun je niks mee beginnen en nu kan ik mijn haren net als iedereen ook in een staartje doen.’

‘Mooi, dan kan ik je er in Parijs aan je haren bijtrekken als je weer eens wegloopt.’

Mette steekt haar tong uit.

‘Waar is jouw vader trouwens? Of gaat die niet mee?’ Jort kijkt Mette vragend aan terwijl hij zijn rugzak van de grond raapt.

‘Nee joh, die staat daar met die van jou te kletsen.

Waarschijnlijk houden ze een weddenschap over wie de Tour gaat winnen.’ Mette kijkt naar de twee vaders die even verderop bij elkaar staan. Haar eigen vader met Jan, de vader van Jort, die er in z’n uniform indrukwekkend uitziet. Maar, denkt Mette met een trots gevoel, zonder haar vader had Jort nu niet zo’n mooie prothese gehad.

Tijdens hun vorige uitstapje naar China ontdekten ze dat de vader van Mette de prothese voor Jort had gemaakt. Ook had hij Jort geleerd met de prothese om te gaan. Nu Jort erg snel groeit, zien ze elkaar veel vaker. De prothese moet dan steeds worden aangepast.

‘Ik zal goed op ze letten, Maurits. Had je geen zin om ook mee te gaan? Ik had nog wel een plekje voor je kunnen vinden.’

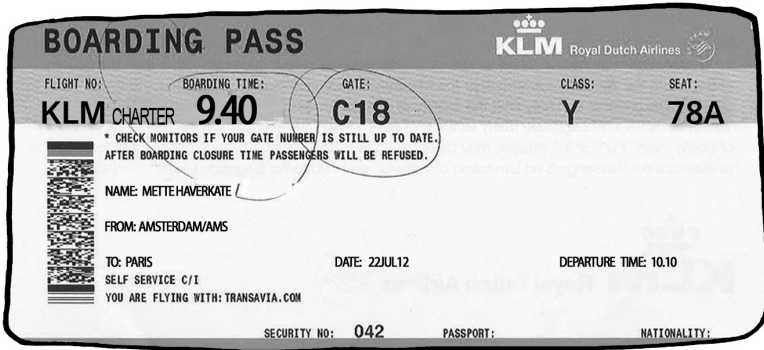
‘Bedankt, Jan, maar ik moet vandaag werken en in het weekend ga ik lekker klussen. Zonder stoorzenders om me heen.’

Mette stompt haar vader zachtjes in de zij. ‘Nou pap, dat klinkt ook niet aardig. Wou je ons zo graag kwijt? Dan had je me net zo goed in Kenia kunnen laten.’

Papa slaat z’n arm om haar heen. ‘Je weet wel hoe ik het bedoel, liefste stoorzender van me. Ik zou je voor alle kinderen van de hele wereld niet willen missen. Maar dat neemt niet weg dat het ook heel rustig kan zijn als al mijn schattige kinderen, zelfs mijn adoptiekind, een weekendje weg zijn als ik de vloer in de woonkamer onder handen wil nemen.’

Mette geeft haar vader een dikke kus.

‘Ga je nog even mee naar mama, klusjesman?’

Of moet je meteen naar je werk?’

‘Natuurlijk ga ik nog even mee gedag zeggen. En ik wil zeker weten dat je gaat.’

‘Ben jij al klaar?’ Mette kijkt naar Jort die staat te worstelen met de machine. ‘Ik zie het al, je hebt hulp nodig van een techneut. Hier digibeet, ik help je even.’

In een handomdraai heeft Mette de instapkaart van Jort uit de machine getoverd. ‘Allez, on y va.’ Ze draait zich om naar Jort. ‘Dat is Frans voor “Laten we gaan”.’

‘Alsof ik dat niet zou weten.’ Jort geeft haar een vriendschappelijke por. ‘Ik weet ook nog een ander Frans woord: *l’aventure*. Laten we maar snel gaan, met jou erbij zal het vast niet saai worden.’

HOOFDSTUK 3

Er zijn heel veel Franse woorden hetzelfde in de Nederlandse taal:

Ambulance, bagage, bonbon, bureau, cadeau, chauffeur, croissant, douane, etage, finale, garage, horloge, humeur, journalist, jus d'orange, loge, logeren, monteur, parachute, paraplu, pardon, populaire, portemonnee, punaise, quiche, repertoire, retour, routine, surprise, toilet, trottoir, vitrage en wagon. Dat komt omdat in de 17de, 18de, en 19de eeuw Frans de taal van de Europese elite was. Nederland is zelfs nog heel even (van 1810-1813) een deel van Frankrijk geweest. Toen was Frans de officiële taal van ons land.

Aan boord is het een drukte van belang. Normaal mag je maar één tasje handbagage mee, maar de journalisten hebben karrenvrachten camera's, lampen en tassen bij zich. Mette kijkt haar ogen uit.

Jort mag in de cockpit bij zijn vader zitten, terwijl Mette in de pantry helpt met de voorbereidingen. De kleine keuken staat vol containers met eten en drinken. Allereerst moeten er glazen jus d'orange en water voor de passagiers worden ingeschonken.

‘En natuurlijk champagne.’ klinkt een bekende stem in Mettes oren. Het is Roy, de steward die ook mee was op haar reis naar Peking. ‘Kun je gelijk je Frans een beetje oppoetsen. “*Champagne*” en “*jus d'orange*” is nog maar een beginnetje.’

‘Hè, wat ben je toch altijd een plaaggeest! Ik weet al heel veel Franse woordjes, ook al zit ik nog niet op de middelbare school.’

Roy geeft Mette het pak sinaasappelsap. ‘Nou, tel het aantal glazen dan maar.’

Natuurlijk gaat Mette de uitdaging aan. ‘*Un, deux, trois, quatre, cinq, etcetera.* Zo goed, *monsieur?*’

‘Het valt me niks tegen. Ga ze nu maar *un, deux, trois* aan de passagiers aanbieden. Lukt dat, met al die bekende Nederlanders aan boord?’

‘Wat denk je, ik ben geen baby! Ik heb wel voor hetere vuren gestaan.’ Mette trekt het gordijn een stukje open zodat ze de passagiers kan zien. Het is nog steeds druk en rommelig. Ze moet goed oppassen dat ze niet over een microfoon of een stel snoeren struikelt.

‘Ha jongedame, hier met die drankjes.’

Mette ziet dat er een paar mannen naar haar zwaaien. Ze voelt zich al helemaal een stewardess als ze met een lachje naar hen toe loopt. Overal liggen snoeren op de grond. Hier en daar moet ze haar voeten echt optillen om niet te struikelen.

Dit werk is echt reuze leuk, al vindt ze het diep in haar hart ook wel een beetje spannend.

‘Ze worden ook steeds jonger bij de KLM, die stewardessen. En hoe heet jij, jongedame?’

Een grondstewardess heet ook stewardess, al gaat ze niet vliegen. Het is heel afwisselend werk, bijvoorbeeld het inchecken van passagiers, maar ook zorgt ze ervoor dat het instappen goed gaat, begeleidt ze alleen reizende kinderen en moet ze honderden problemen oplossen.

Als je stewardess wilt worden, moet je bij de KLM minstens 21 jaar zijn. Maar je kunt ook veel ouder beginnen, bijvoorbeeld als je al veertig jaar bent.

Een grote man wijst naar haar.

Mette ziet drie mannen, die haar bekend voorkomen, naar haar kijken. Vast van de televisie. Ze begint zowaar te blozen. 'Ik ben Mette en ik ben al bijna dertien,' zegt ze parmantig. Ze houdt het blad met de glaasjes onder de neus van de heren.

'Dan zal ik je maar snel verlossen van een glaasje, jongedame. Voordat je dertiende verjaardag zich aandient.' De drie mannen pakken allemaal een glaasje drinken en houden het hoog boven zich om te proosten. Ze zijn Mette alweer vergeten.

Mette loopt verder en krijgt het zowaar zonder morsen voor elkaar om iedereen een drankje aan te bieden. Trots loopt ze terug naar Roy, die in de pantry staat te praten met de vader van Jort.

'Zo, was je daar alweer? Waren de heren nog een beetje blij met je?'

'Nou, ze vonden wel dat ik nog heel jong was voor een stewardess. En ze maakten natuurlijk grapjes. Net als jij altijd doet.'

'Da's ook wat. Ik ben juist altijd zo serieus. Je hebt wel een rare indruk van zo'n zielige steward, hoor.' Roy kijkt sip.

Mette kijkt hem nog eens goed aan. Ziet ze daar een mondhoek een beetje omhoog krullen?

'Flauwerd! Ik zie het wel. Je neemt me in de maling. Dan moet jij al die glazen maar weer ophalen.'

'Dat lijkt me een goed idee, dan neem ik Mette mee de cockpit in,' klinkt een vrolijke mannenstem. De vader van Jort slaat een arm om Mette heen.

‘Als je haar na de start maar weer naar mij terugstuurt. Ik kan niet zo lang zonder hulp.’ Roy pruttelt nog wat na.

‘Mag ik echt ook in de cockpit?’ Mette kan het bijna niet geloven, maar de deur van de cockpit gaat al voor haar open.

‘Ja, ga hier maar zitten. Jort kan je wel laten zien hoe deze riemen werken.’ Jorts vader doet zijn eigen gordel ook vast.

‘Je mag alleen niet meer praten, juffrouw Kwebbel, want dan raakt de verkeerstoren in de war.’ Copiloot Tijn heeft zich even omgedraaid om te kijken of Mette goed vastzit. Mette kent Tijn ook nog van haar reisje naar Peking. Allemaal oude bekenden.

Mette steekt haar rechterduim op. Ze heeft het begrepen.

Jorts vader draait zich om naar Mette en Jort. ‘Ik hoor dat de laatste auto wordt ingeladen en dan kunnen we gaan.’

‘Yes!’ Mette springt bijna omhoog van plezier. Ze slaat meteen haar hand voor haar mond.

Oeps. Ze moest immers haar mond houden. Maar het is ook zo moeilijk om stil te zijn als het leven zó spannend is. Ze gaan echt bijna weg, en zij, Mette, gaat een nieuw avontuur tegemoet. Want dat er iets spannends gaat gebeuren, dat weet ze bijna zeker.